

Gerçek

1 Eylül'de çözüm ve barış için alanlara!

Bütün emekçileri, 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde Kürt sorununa adil ve demokratik bir çözüm talebiyle miting meydanlarını doldurmaya çağırıyoruz. 1 Eylül'de İstanbul-Kadıköy'de, saat 14:00'te büyük bir miting olacak. Başta Diyarbakır olmak üzere pek çok kentte de mitingler ve eylemler düzenlenecek.

Ağustos 2009 / Sayı: 2

Devrimci İşçi Partisi Girişimi'nin yayın organıdır.

DAHA ÇOK ÖLÜ MÜ İSTİYORSUNUZ?

40 bin ölü ve 300 milyar dolar sonra, devlet nihayet Kürt sorununun varlığını teslim etti. Askeri çözüm yerine siyasi bir çözüm olabileceğini kabul etti.

İşçi ve emekçi için soru sorma zamanıdır: Madem siyasi yoldan çözülebilecekti, neden bu kadar çok insan ölene kadar beklediniz?

Günü gelmiştir sormanın: Neden işçiye emekçiye fazla gördüğünüz yüz milyarlarca lirayı sonuç alınamayacak bir savaşa harcadınız?

Tam sırasıdır sormanın: Madem Kürtlerin meşru hakları vardır, ne demeye bu hakları zamanında vermediniz de tersine Türk'ü Kürt'e düşman etmeye çalıştınız?

"Kürt açılımı" ile birlikte her şey berraklaşmıştır. 25 yıldır Türk-Kürt nice ailenin ocağını yakan, işçileri ve emekçileri yoksullaştıran bu savaş erkenden bitirilebilirdi. Bugüne kadar yaşanan bütün ölümlerin sorumlusu, savaşı sürdürmekte ısrar eden devlet yöneticileridir, ordu komutanlarıdır, gazete yazarlarıdır.

Sormanın zamanıdır, çünkü şiddetin hâlâ devamından yana olanlar var. Baykal ve Bahçeli her türlü açılıma karşı çıkıyorlar. Bahçeli MHP'nin dağa çıkacağını bile söylüyor. "Türk sorunu doğar" diye tehdit edenler var. Savaşta çocuklarını yitirmiş Türk ailelerini kıskırtanlar var. "Bu, emperyalizmin Türkiye'yi bölmek için kurduğu bir tuzak" diyenler var.

Sormanın tam günüdür: Daha çok ölü mü istiyorsunuz? Gözünüz kana doymadı mı? Askeri çözüm diye tekrarladınız durdunuz. Böyle bir çözüm 25 yıl olmadı, bir 25 yıl daha mı bekleyeceğiz? 40 bin ölü daha mı vereceğiz?

Evet, Türkiye'nin patronlarını, paşalarını, patronların medyadaki sözcülerini siyasi çözüme nihayet ikna eden, ABD ile işbirliği içinde Ortadoğu'nun petrol ve doğal gazından pay alma heyecanıdır. Ama sormak gerek: Bugün "barış ABD'nin Türkiye'yi bölmek için pazarladığı bir oyundur" diyenler, dün de savaş için aynı şeyi söylemiyorlar mıydı? Eğer dış güçlerin Türkiye'nin işine karışmasını istemiyorsanız, Türk-Kürt anlaşsınız, barış yaparsınız, dış güçler de kaşıyacak bir sorun bulamaz! Biz ABD'yi Ortadoğu'dan kovmak için onunla savaşmaya bile hazırız. Ya siz?

Türk sorunu doğarmış! Türk kendi dilini konuşmıyor mu? Anadilinde eğitim göremiyor mu? Müziği, edebiyatı baskı altında mı? Çocuğuna istediği adı koyamıyor mu? Türk sorunu neden doğacakmış?

Savaşta ölen gençlerin ailelerini ise rahat bırakın! Onlar esas sorumlunun kim olduğunu şimdi anlıyorlar. Evlerinden, mahallelerinden, kentlerinden yeni ölümler çıksın istemezler!

Türk ve Kürt işçinin birbiriyle bir meselesi yoktur. Kürtlere haklarının verilmesi, Türk ile Kürt'ü grev çadırında, sokakta, meydan-da daha çok birleştirecektir. Öyleyse, şimdi kucaklaşalım, yarın patronlara karşı birlikte mücadeleleye hazırlanalım!

Gerçek

TÜRK-KÜRT EMEKÇİ KUCAKLAŞ KAPİTALİZMLE SAVAŞ!

İster "Nevruz" diyelim, ister "Newroz". 20 yıl önce kutlanır mıydı? Ama şimdi her yıl sırf Diyarbakır'da 1 milyon kişi kutluyor mu? HEP'i kapattılar, HADEP kuruldu. Onu kapattılar, DEP kuruldu. Bugün DTP var. 2 milyon Kürt'ün oyunu alıyor mu? 18 yaşından küçük çocuklara, oy kullanamayan yaşlıları ekleyin, kaç milyon Kürt eder? 20 yıl önce memlekette Kürt yoktu. Şimdi milyonlar ben Kürt'üm diyor mu? Bu kadar çok insan demokratik haklarını istiyorsa, kulak vermek gerekmez mi?

"Kürt açılımı" devletin olabilir. Ama her savaşın iki tarafı vardır. Eğer 25 yıllık bir savaş bitirilecekse, milyonları temsil eden Kürt hareketi muhatap olarak kabul edilmelidir.

"Ben teröristle konuşmam" mı diyorsunuz? O yetmedi, "ben teröriste terörist demeyenle konuşmam" mı diyorsunuz? Boş yere açılmayın, kapanın. O zaman savaşa devam! Savaş isteyen silaha sarılır, barış isteyen konuşur!

“Şehit aileleri razı olmaz”... mı?

(Burada keşke çocuğu öldürüldüğü için devlete isyan eden ailelerden birinin hakkındaki gazete haberini (resimli elbette) bulsak. Eski İM'lerden alınabilir mi? Bir de keşke Tansu Çiller'in oğlunun Antalya'da mayosuyla denizi seyreden resmi olsa. Alternatif olarak bir karikatür olabilir: Tansu Çiller ve Erdoğan'ın oğulları yan gelip yatmışlar. Yan gelip yatmış iki beden çizecek biri bulursa, kafalar fotoshop'la monte edilebilir herhalde.)

Savaşın sürmesini isteyenler, barışı açıkça hedef alamadıkları için şimdi, 25 yıldır süren savaşta ölen askerlerin ailelerinin arkasına gizleniyorlar. “Şehit aileleri bu açılımı kabul etmez”miş! Neden? Yeni ölümler vermeyi çok mu istiyorlar? Dün büyük oğlu ölen yarın küçük oğlunu da mı kaybedsin diye? Gabar'da oğlunu yitiren Yüksekova'da yeğeni ölsün mü istiyor?

Ayrıca şehit aileleri savaşta ölen askerlerin patronların ve onların politikacılarının değil, kendi işçi ve emekçi ailelerinin çocukları olduğunu gayet iyi biliyorlar ve buna tepki duyuyorlar. “Bir

çakıl taşı vermem” diyen Çiller'in oğlu askerliğini Antalya'da denize karşı dinlenerek yapmamış mıydı? “Askerlik yan gelip yatma yeri değildir” diyen Tayyip Erdoğan'ın oğlu Bilal kaç gün askerde kaldı? Koç'ların, Sabancı'ların, Çalık'ların oğullarından ölen olduğunu duyan var mı? İşçisi, yoksul köylüsü, işsizlikle emekçi gençlik sizin cephaneliğiniz değil!

25 yıl süren savaşın sorumlusu, bugün Kürtlere vermeye hazırlandığı hakları onlardan esirgeyen, askeri çözümde ısrar eden patron politikacılarıdır. Savaşta çocuğunu yitiren aileler bunu anlamalı, kendi çocuklarından sonra başka gençlerin de aynı anlamsız inada kurban verilmesine destek olmamalıdır.

Peki, boşuna mı öldüler? Onların bitmek bilmeyen ölümleridir ki bu ülkeyi yöneten patronların ve politikacıların aklını başına getirdi. Onlara barış yolunda ölen kahramanlar olarak bakmak en iyisidir.

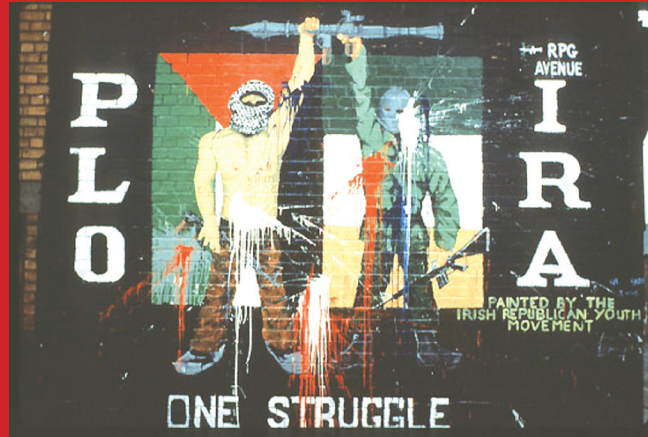
Gençler, barışa yazılın!

Çatışmada yaşamını yitiren bir askerinin cenazesinde gençler astıkları bu pankartla cepheye yollanan yoksul gençlerin bu savaştan bir çıkarı olmadığını gösteriyor.

Savaşın bitmesine karşı çıkanlar, gencecik insanların Kürt gençlerine karşı çarpışırken hayatını yitirmesine hiç mi hiç önem vermiyorlar demektir. Bugüne kadar iki taraftan on binlerce genç öldü; savaş devam etsin demek yeni on binleri ölüme yollamaya hazırım demek. Askerlik çağı gelen ya da yaklaşan gençler barışın en büyük destekçisi olmalı. “Savaşa devam” korusu, genellikle tuzu kuru insanlardan oluşuyor. Kendi çocukları savaşta ölmeyecek. Ya işçi, köylü, emekçi ailelerin çocukları? Üniversite öğrencilerinin yanı sıra genç emekçi çocukları da savaşın karşısında kararlı bir cephe oluşturmalı.

Terörist mi, barış havarisi mi?

İrlanda sokaklarında hala görebileceğiniz meşhur duvar resimlerinden birisi. Yazılar: “Filistin Kurtuluş Örgütü ve İrlanda Cumhuriyetçi Ordusu - Aynı Mücadele”

Güney Afrika'da ırkçı rejimin terörist dediği Nelson Mandela, halkı için bir özgürlük savaşçısıydı. Sonunda bütün dünya bunu kabul etti.

İçişleri Bakanı Beşir Atalay, dünyadaki bütün modelleri incelediklerini açıkladı. Herhalde şu modeller gözlerinden kaçmamıştır.

Filistin: Yaser Arafat'ın kurduğu El Fetih, yaklaşık 20 yıl boyunca uçak kaçırdı, dünyanın çeşitli yerlerinde sivil Yahudileri öldürdü, İsrail içinde bombalar patlattı. Arafat Batı'da “dünyanın bir numaralı teröristi” olarak görülüyordu. Filistin hareketi muhbir olarak gördüğü kişileri sokakta herkesin içinde linç edirdi. 1990'lı yıllarda, Arafat Filistin Ulusal Otoritesi başkanı olarak İsrail'in resmen tanıdığı bir devlet adamı haline geldi. 1994'te Nobel Barış Ödülü'nü aldı.

Güney Afrika: Nelson Mandela'nın önderi olduğu Afrika Ulusal Kongresi, ırkçı rejime karşı gerilla savaşı verdi. Askeri kanadın önderi olan Mandela sabotaj ve terörizm suçlamalarıyla 27 yıl hapis yattı. Hareket muhbir olarak gördüğü kişileri, boyunlarına yanan oto lastiği atarak cezalandırırdı. Mandela, 1990'da cezaevinden salıverildi, 1994'te ırkçı rejimin yıkılışından sonra yapılan ilk serbest seçimlerde başkan seçildi. 1993'te Nobel Barış Ödülü'nü aldı.

İrlanda: İrlanda Cumhuriyetçi Ordusu, 1969-1997 arasında Britanya hakimiyetindeki Kuzey İrlanda'da ordu ve başka güçlerle askeri mücadelede yanı sıra, sık sık sivillerin bulunduğu ortamlarda bomba patlattı. Bu otuz yıla yakın süre içinde IRA'nın ölümüne ya da yaralanmasına yol açtığı insan sayısı 20 bin olarak hesaplanmıştır. Bunların 14 bini sivilidir. 1998 yılında yapılan Belfast anlaşmasıyla IRA önderleri siyasete girmişlerdir. Örgütün iki numaralı önderi Martin McGuinness 1998 anlaşmasında Britanya hükümetinin pazarlığı oturduğu iki politikacıdan biridir. Bugün Kuzey İrlanda hükümetinde Başbakan Yardımcısı olarak görev yapıyor.

SANA YAPILMASINI İSTEMEDİĞİN ŞEYİ KÜRT KARDEŞİNE YAPMA!

Bu başlığı kendimiz bulmadık. Hepimizin bildiği bir özlü sözden kopya çektik:

“Sana yapılmasını istemediğin şeyi, sen de bir başkasına yapma!”

Bu sözün içerdiği anlam, pek çok inanışta, kültürde veya felsefede ahlâklı olmanın temel ilkesi olarak kabul edilir. Ahlâk felsefesinde, “Altın Kural” olarak bilinir.

İslam dininde, “Hiçbiriniz kendisi için istediğini (mü’min) kardeşi için istemedikçe (gerçek) iman etmiş olamaz” hadisi ile karşılığını bulur. Tevrat’ta ve İncil’de aynı anlama gelen birer ayet mevcuttur.

Hatta Yunus Emre, dört kutsal kitabın (Zebur, Tevrat, İncil, Kur’an) temel anlamının bu olduğunu söyler: “Sen sana ne sanursan. Ayruğa da anı san. Dört kitabun ma’nisi. Budur eğer varısa.”

Bireyin sorunlarının çözümünün, toplumun sorunlarının çözümünden geçtiğini ortaya koyan Karl Marx ise aynı anlama gelen bir sözü halklar için söylemişti: “Başka bir ulusun özgürlüğünü baskı altında tutan ulus özgür olamaz.”

Bu sözün doğruluğuna inanan herkes, özellikle de vicdan ve adalet duygusuna sahip her Türk emekçisi kendisine şunu söyleyebilmelidir: Kendimiz için istemediğimiz şeyi Kürt ulusu için de isteyemeyiz.

Bunu anlamak çok kolay. Kendimizi Kürtlerin yerine koyalım. Yüzyıllardır ülkemiz bildiğimiz yerde, başka ulusun bayrağı dalgalansın,

başka ulusun askeri gezsin ister miydik?

Kürtlerin ve Türklerin cephe- de omuz omuza çarpıştığı Kurtuluş Savaşı’nda yenilseydik, belki de şimdi İngiliz, Fransız ya da Yunan bayrağı altında yaşıyor olacaktık. Köylerimizin, şehirlerimizin isimleri değişmiş olacaktı. Başka ulusların ayak işlerini görecektik. Belki de bizim Kürtlere yaptığımız gibi onlar da bize, “Türk diye bir şey yok, sizin atalarınız Anadolu’da yaşayan Rumlardır” diyecekti.

Kürtlerin 1937-38’de Dersim’de yaptığı gibi isyan edersek, uçaklar

tepemize bomba yağdıracak, binlerce insanımız katledilecekti. İsyen edenlerimize “terörist” diyerek yaptıkları zulmü haklı göstermeye kalkacaklardı.

Belki de, son yirmi beş yıldır askerlerin Kürtlere yaptığı gibi, yabancı askerler köylerimizi yakacak, yaşlılarımızı gözlerimizin önünde aşağılayacaktı. Bize kendi pisliğimizi yedirmeye kalkacaklardı. General Mustafa Muğlalı’nın 33 Kürdü kurşuna dizdirmesi gibi, insanımızı kurşuna dizeceklerdi. Devletin kontrgerilla örgütünün yıllardır yaptığı gibi, sevdiğimizizi kaçırılacak, cesetleri yıllar sonra bir kuyuda bulunacaktı.

Dilimizi konuşamayacak, öğrenemeyecektik. Yazarlarımız, şairlerimiz şiirler, romanlar yazamayacaktı. Ağız tadıyla bir türkü bile dinleyemeyecektik. Devletin Kürt aydını Musa Anter’e yaptığımız gibi, aydınlarımız katledilecekti. Yıllarca Kürtlerin Newroz’unu yasakladığımız gibi, onlar da bizim bayramlarımızı yasaklayacaktı.

Bütün bunlara katlanabilir miydik? Hayır katlanamazdık. Kurtuluş Savaşı bu yüzden yapıldı. Atalarımız, silaha sarılıp dağlara çıktı, eşkıya birlikleri kurdu.

Bugün artık neden kimse “Kürt

diye bir şey yok” diyemiyor? Kürt halkı mücadele ettiği içindir ki bugün Kürt sorunu artık daha açık bir dille tartışılabilir.

Ama o kadar yıllık mücadeleden sonra Türk devletinin kırıntı düzeyindeki “açılımları” elbette ki Kürtleri tatmin etmiyor. Bizi tatmin eder miydi? Bir İngiliz kanalı, TRT Şeş gibi, uyduruk bir Türkçe kanal açıp, “alın işte diliniz artık serbest” dese bununla yetinir miydik?

Türkiye Kürtlere bütün haklarını teslim etmedikçe, Kürtler de mücadele etmeyi sürdürecektir. Bundan hiç kuşumuz olmasın. Öyleyse önümüzde iki seçenek var: Birincisi, Kürtlerin haklarını inkâr etmeye devam etmek. Başkasının hakkını inkâr etmek, yalanı bile bile kabul etmek demektir. Türkiye’nin egemenleriyle, patronlarla devletle yalanda suç ortaklığı yapmak demektir. Onlarla suç ortaklığı yaptığımız içindir ki, haklarımızı gasp eden devlete, patronlara karşı yeterince sesimizi çıkaramıyoruz.

Öyleyse Türk işçisi, emekçisi olarak diğer seçeneğe sarılalım. Kendimize yapılmasını istemediğimiz şeyi Kürt kardeşlerimize yapmayı derhal bırakalım!

Toplu görüşme de ne ola ki?

2000'li yıllar sözde yenilik yılları ya, bizim hükümetler de kamu emekçilerine (memurlara) vermek zorunda kaldıkları sendika hakkına "toplu görüşme" diye bir şey koydular. Herkes "bu da ne ola ki?" diye sorup dururken meselenin özü açığa çıktı: Her yılın ağustos ayında hükümetin çalışma bakanı yetkili sendika başkanlarını karşısına alıp önerilerini dinleyecekmiş. Yani adı kelli felli "toplu görüşme" olarak konulan bu ilginç durum, bizim bildiğimiz, padişahların haftanın bir gününde halktan bazı kişileri dinlediği ve sonrasında da canının istediğini yaptığı durumdan farksızmış. Yeniliğe bak!

Peki, ne olsun? Cevabı, biz kamu emekçileri için çok basit olmalı: Toplu sözleşme. Toplu sözleşme, "toplu görüşme" isimli göz boyama çalışmasının aksine sendikaların ortaya çıktığı tarihten beri var olan bir şey. Buna göre belli dönemlerde kamu emekçilerini temsil eden sendikalar ile işvereni temsil eden hükümet karşılıklı bir masaya oturur ve adım adım bazı kararlar verilir. Kamu emekçileri bu masada sorunlarını anlatmaz, daha iyi bir çalışma orta-

mı ve daha iyi bir yaşam için taleplerini anlatır. Reddedildikleri takdirde ise işi, talepleri kabul edene kadar durdururlar, yani grev yaparlar ve bu onların anayasal hakkı olur.

İşte bu şekilde bir toplu sözleşme hakkı olmadığı sürece, "toplu görüşme" denen ucubeden bir şey çıkmaz! "O zaman niye toplu sözleşme yapılmıyor?" diye soracak olursanız, hükümetler ile kamu emekçilerinin çıkarlarının bir olmadığını görürüz. Çünkü hükümetler "senin de sesini dinliyoruz." şeklinde bir göz boyama ile kamu emekçilerinin gururlarını okşamayı ve onların oylarını çalmayı istiyor. Toplu sözleşme olursa kamu emekçilerinin isteklerini yerine getirmek zorunda kalırlar. Bu durumda biz çalışma yaşamımızdan kaynaklanan taleplere sahipsek ve bunların gerçekleşmesini istiyorsak yapacağımız iş basit: toplu sözleşmeyi hükümete kabul ettirmek... Ama bu sadece istemekle olmaz, her işyerini bir direniş kalesi haline getirmekle olur. Unutmayalım sadece birleşerek mücadele edenler kazanır!

Sonu belli bir oyun

Bu yıl sekizincisi yapılan bu toplu görüşmeler iki milyon kamu emekçisini ilgilendiriyor.

15 Ağustos'ta başlayan toplu görüşme, 15 gün içerisinde sonuçlandırılmak zorunda. Sonuç da Bakanlar Kurulu'na gönderiliyor. Yani son söz başbakanına ait!

Zaten hükümet, 2009 yılı Merkezi Yönetim Bütçesi'nde kamu emekçilerinin maaşları için bir zam oranı belirlemişti. Bu oran; ilk altı ay için yüzde 4, ikinci altı ay için yüzde 4,5 idi.

Hatırlanacağı gibi, geçtiğimiz aylarda Türk-İş'e bağlı kamu işçilerine de benzeri bir zam yapılmış (%3 ve %5,5), işçiler de çok sert bir biçimde sendikalarını, hükümetle işbirliği yapmakla suçlamıştı.

Toplu sözleşmenin konuşulmadığı, sonucu daha başında belli olan bu görüşmeleri anlamsız bulan KESK (Kamu emekçileri Sendikaları Konfederasyonu), toplu görüşme masasını terk etti.

Kamu emekçilerinin mücadele örgütü:

KESK

Bugün kamu emekçilerine değil, patrona yani devlete yaslanan sendikalar birçok işkolunda yetkili durumda. Atamalarda ve tayin işlemlerinde yaşanan haksızlıklara karşı mücadele etmeyi değil, AKP hükümetini arkalarına alarak bu işlemleri (bireyler düzeyinde) halletmeyi seçen Memur-Sen gibi bir konfederasyon, bir de üstüne dini söylemlerde bulunarak üye sayısını katlamıştır. 2001 yılında sahte sendika yasası (4688) çıkmadan ve AKP hükümete gelmeden önce üye sayısı 40 binlerde olan Memur-Sen, bugün 376 bin üye ile yetkili konfederasyondur. Ancak bugün onlarla Toplu Sözleşme bile yapılsa, bu sözleşmenin emekçiler lehine olmayacağı kolaylıkla söylenebilir. Memur-Sen yönetimi, AKP hükümeti döneminde çıkarılan bütün emekçi düşmanı yasalara karşı sessiz kaldı. Bunun yerine kurumlarda idareciler düzeyinde kadrolaşarak, çalışanlar üzerinde bir şekilde etki kurma veya

baskı oluşturma yolunu seçti.

Türkiye Kamu-Sen'e ait sendika patronlarına baktığınızda ise emekçiler lehine pek bir şey görmek mümkün değildir. Kamu-Sen yönetiminin gündeminde her zaman milliyetçi duygular ön planda oldu. En çok uğraştığı konulardan biri de, bütün halkların kardeşliğini, eşitliğini savunan, ayırım gözetmeyen KESK'i suçlamaktır.

KESK ise kurulduğu günden bu yana, hükümette hangi parti olursa olsun, kamu emekçilerinin haklarını savunmaktan vazgeçmedi. Bugünkü toplu sözleşme taleplerinden de anlaşılacağı gibi işsizlerin, diğer işçi ve emekçilerin, toplumun bütün sömürülen kesimlerinin bir bütün olması gerektiğini söyledi ve bunun için mücadeleyi yükseltti.

Asla devlet ile, yani kamu emekçilerinin işvereni ile kol kola girmedi. Bu yüzden bir yandan işverene, sahte sendika

yasasına, bir yandan da baskılara, sürgünlere karşı mücadele eden KESK, bir de emekçilerin sorunlarından çok KESK ile ilgilenen konfederasyonlarla uğraşmak zorunda kaldı.

İşin ilginç yanı ise KESK'in karşı çıktığı emekçi düşmanı yasalara, işyerlerinde diğer sendikalara üye olan emekçilerin de karşı çıkması ama yukarıda sayılan bazı gerekçelerle KESK'e üye olmaktan uzak durmalarıdır. Birçok emekçinin KESK'lilere, "Aslında sizin sendika çok iyi çalışıyor da..." ile başlayan ve ardından KESK'e yapılan karalamaları sıraladığı, **siyasi görüşlerinin** bu konfederasyonunkine uymadığını anlatan söylemleri olmuştur.

Oysaki emekçinin siyaseti, ancak kendi emeğini savunmak ve emeğini çalışanlarla mücadele etmek şeklinde olmalıdır.

Konfederasyon adı	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009
KESK	262.348	295.830	297.114	264.060	234.336	231.987	223.460	224.413
KAMU-SEN	329.065	385.425	343.921	316.038	327.329	350.727	357.841	375.990
MEMUR-SEN	41.871	98.146	137.937	159.154	203.851	249.725	314.701	376.355

Kamu emekçileri sendikalarının toplam üye sayıları

Sendika gibi sendika!

Bütün emekçilerin, kendi çıkarlarını savunan bir sendikaya üye olması ve daha iyi, insanca çalışma ve yaşama koşulları, ek iş yapmadan geçinmeyi mümkün kılacak bir ücret için gerçek bir sendikaya güç katması gerekir.

Ve herhangi bir sendikaya üye olan kamu emekçilerinin kendilerine şu soruları sorması gerekiyor.

Acaba sendikaları gerçekten onların çıkarı için, yani bütün emekçilerin çıkarı için mücadele ediyor mu? Sağlığı paralı hale getiren Genel Sağlık Sigortası'na, emeklilik yaşının 65'e yükseltilmesine karşı çıktı mı? Eğitimin parasız olması için, eğitim ve sağlıkta zengin fakir ayrımının ortadan kaldırılması için mücadele etti mi?

Yoksa... kendisine siyasi olarak yakın olan bir parti iktidardayken susuyor, muhalefetleyen mi sesini çıkarıyor sadece?

Milliyetçi veya dini duyarlılıklarla üye olduğumuz sendika adı altındaki örgütler sadece ve sadece emekçileri birbirinden ayırmaya, ayrı ayrı kamplarda kutuplaştırmaya yarar. Ama aslında Türk, Kürt, Çerkes, Alevi, Sünni her ne ise, kim ise... Bütün emekçilerin çıkarları ortaktır.

İşçiler, emekçiler birlik olduğunda mutlaka kazanacaktır!